

LUČ V TEMI.

V današnjem hudem času, ko je postala naša domovina pravi pekel, ko gorijo domovi in cerkve, teče kri nedolžnih Slovencev, ko se okoli nas vse maje, so uprte naše oči v Boga, Cerkev in našega škofa.

K Bogu kličemo in prosimo, da bi prizanesel že tako razbitemu slovenskemu narodu, a božji glas poslušamo po sv. Cerkvi.

Klicar resnice Slovincem je naš Prezvzišeni, ki ga je Bog postavil za nadpastirja našim dušam.

V viharju današnjih zmot nam je kakor svetilnik, ki izžareva luč večne resnice in kaže varno in pravo pot k pristanišču večne resnice. Kdor ne hodi po poti, ki nam jo kaže naš nadpastir, gre v pogubo.

In v tej resnici je naša rešitev. Poslušajmo ta božji glas, strnimo se v močno bojno vrsto okoli našega škofa, molimo in zadoščujmo za svoje grehe in grehe vsega naroda, borimo se vstrajno in pogumno v trdnem zaupanju v božjo pomoč in končno zmago!

"Kasi, to smo mi. Kakršni bomo mi, taki bodo časi."

Sv. Avguštin.

O KATOLIŠKI EDINOSTI.

Danes, ko vlada organizirano brezboštvo, je katolicanom bolj kot kdaj prej potrebna edinstvo, če se hočemo uspešno upreti zlu ter svet zopet pridobiti za Kristusa. Kljub resnim razmeram pa se dobe katoličani, ki edinstvi nasprotujejo ali pa jo napačno pojmujejo.

Potrebo in pomen složnosti med kristjani najlepše dokazuje Kristusova velikodušniška molitev. V njej je Odrašenik prosil nebeškega očeta, naj bo edinstvo vernikov tolika

da bo iz nje neverni svet sklepal na božje Kristusovo poslanstvo. Zahteva po splošnosti je torej nekaj bistvenega za krščanstvo.

V čem si moramo biti edini? Ne samo v verskih resnicah ampak v vsem cerkvenem nauku tudi kadar obravnava tostranski vprašanja kot n. pr. socialno vprašanje, teorijo o državi in podobno. Dalje nam je potrebna složnost v priznavanju cerkvenega vodstva, v čutenju s Cerkvijo in v taktiki, složnem nastopu, zlasti še pri apostolskem delu. Zvezi belgijskih delavcev je dejal Pij XI. i. 1931.... Skrbite predvsem in nadvsem in za vsako ceno za edinost, v mišljenju, edinost v čustvovalni edinost v presojanju in volji.....!"

Kot omenjeno žal katoličani niso povsod upoštevali k česa k edinosti. V Sloveniji so se pojavili znaki partikularizma v našem taboru zlasti v zadnjih desetletjih. Bili so med nami ljudje, ki so na dolgo in široko debatirali o pa-paških okrožnicah in škofovskih odredbah. Sredi teh zmed in prepriro med katoličani je nastopila KA, ki je poudarila vrednost objektivne avtoritete ter postavila v svoj program borbo za edinost na podlagi nepokvarjenega nauka Cerkve. Kdor se je vzgajal v KA je vzdržal, zaslepljeni krščanski socialisti in drugi polovičarji pa so se v precejšnjem delu izgubili, ker sosode ovali z brezbožnim partizanskim pokretom.

Ali ne mislite, bratje, da bo mnogi prišel za nami, ki bo rekel: "Skoda, da nisem živel takrat!"

Ivan Pregelj.

V D A N O S T I N Z V E S T O B A Š K O F U .

Naš Prezvišeni škof je duhovni oče vseh Slovencev. Kakor otroci svojemu očetu izkazujejo svojemu očetu vdanos in zvestobo, tako moramo tudi mi našemu škofu. Zaupajmo mu, saj nas ljubi in nam hoče le dobro. Vodi ga pa tudi sv. Duh, ker je naslednik apostolov.

Prezvišeni ima v prvi vrsti nalogo, da nas vodi in pripelje v večno življenje skozi morje sodobnih zmot duševno nepoškodovane. Poslušati pa ga moramo ne samo takrat, kadar nam daje nauke za versko življenje, ampak tudi takrat kadar nam daje smernice za pravo rešitev socialnega in narodnega vprašanja. Poslušajmo ga radi, ko nas opominja k pokori in k zaščevanju za naše grehe.

Vdani mu bodimo, saj nas bo prav vodil! Ne verjemimo, kar njegovi nasprotniki širijo: njem, še manj pa, da bi sami

Irili take vesti!

Gledati moramo, da bo ugled škofa vedno bolj raste. risezimo in obljubimo mu ob njegovi šestdesetletnici brezogojno vdahost in zvestobo.

Ž i v e l e o v i r e !

Pri vsakem delu naletimo na ovir. Delo ni namreč nič rugega kot premagovanje ovir. Im več je zaprek in težav em težje je delo,

Mnogokrat klo nemo pred kako veliko oviro; nimamo dovolj poguma in volje, da bi jo premagali; izgovarjamo se, da je delo preteško za naše moči. Malodušni smo, premalo cenimo svoje sposobnosti, manjka nam trdne in močne volje. Radi ni dosegli kaj velikega, toda brez napore. Ne pomislimo pa da so ovire pri vsakem delu bistveno. Hočemo, a obenem nočemo.

Pot do velikega in lepega cilja je vedno ozka, trdnjava in polna trpljenja. A junak se ne straši težav, njegove oči so uprte v cilj. Ta pogled mu daje moč, ki vse premaga. Krepimo si svoje voljo ob pogledu na cilj, kajti človeku, ki hoče nič nič nemogoče. "Nemogoče," je dejal Napoleon, "je beseda norcev". Znana je tudi njegova enačba: "Hoteti je zmagati."

"Nemoren! To je nemogoče!" je dejal nek častnik Aleksander Velikemu, ko ga je sovražnik potisnil iz trdnjave. "Izginil!" je zagrmel slavni Makedonec, "Nič ni nemogoče onemu, ki ima voljo do zmage." Stopil je načelo vojske in pregnal sovražnika iz trdnjave.

Dejstvo je, da brez naporov ni moči in pravilnega razvoja. Ovire in napori krepijo telo in duha, vzbude v njih podjetnosti, novega poguma in volje. Zato bi morali po težavah naravnost hrepeneti. "Ovira", pravi p. Plus, "je vedno nekaj velikodušnega." Mlad človek se je nesme nikoli ustrašiti, saj mi samo pomaga, da še bolj misli, še bolj hoče, še bolj dela. Zato ovir nikoli ne kolni, ampak jih blagoslavlja!

Š T U D I J I N M O L I T E V .

Mlad si in ponosen. Moči vro in prekipevajo v tebi. V tem svojem mladostnem razcvitu misliš, da moreš storiti vse sam, brez kakršne koli tuje pomoči. Res je, poln si idealov, poln energije, toda kljub temu veljajo tudi tebi kakor vsakemu, besede Gospodove: "Brez mene ne morete nič storiti." /Jan. 15, 5./

Ali pa se, mladci, te resnice tudi živo zavedamo? Ali smo o njej trdno prepričani in - kar je najbolj važno - ali izvajamo iz nje tudi praktične zaključke za svoje življenje, za svoje delo?

Ko sedeš k knjigi, ali prosiš prej Gospoda pomoči? Ali mu posvetiš svoje celo vsaj s kako molitvico? Ali tvoja molitev pred poukom res kaže, da se zaveš, kaj je Gospodova pomoč? Gotovo imaš pri molitvi dober namen, vendar pomisli in iskreno priznaj: Ali res moliš - povzdiguješ duha k Bogu - ko tvoj jezik sicer izgovarja molitvice, ti pa se oziraš po tovariših, gledaš skozi okno?

Ali si še kdaj resno pomislil, koliko moči bi ti dala zbrana molitev? Sv. Avguštin je zapisal tudi za nas: "Vi sami sebe na poslušate, pa hočete, da bi vas poslušal Bog!"

Ali bi rad uspehov? Potem ne začnčaj nobenega dela brez - m o l i t v e !

Peter

PRIJAZNOST NOVE VEŠTE.

Zvonilo je. Prva ura - verouk bo. Pripravim knjigo in stopim na svoje mesto. Profesorja še ni.

Tedaj se nenadoma obrne k meni sošed in me prosi: "Ti veš kaj? Ali bi bil ti tako na prekleto prijazen, da bi mi kaj pomagal, če se bom s profesorjem zapletel v pogovor?"

Vprašanje me je presenetilo. "Na prekleto prijazen" - kaj naj to pomeni? Gotovo je to kaka posebna prijaznost. Kato sem mu odvrnil, da ne znam/nareč biti na tak način prijazen.

Pa to je eden najbolj nedolžnih primerov. Najših se ne mogel spraviti na papir, čeprav prav praviijo, da je potrpešljiv in vse prenese.

Toliko se je že pisalo in govorilo proti preklinjevanju, a uspeha kar ni in ni, čeprav se tudi precej stori in samo govori proti tej grdi in grešni razvadi. In vzrok je brž tudi ta, da je naše delo že s sklepi končano. S tem, mislimo, da je že vse storjeno. Toda v odločilnem trenutku, ko bi lo treba govoriti, naša moč odpove in vsi načrti se podero.

Dajmo, mladci, odpravimo to grdo in grešno navado iz tega okolja! Uporabimo vsa sredstva, ki jih imamo na razpologo in zajezimo ne samo dušace kletvine, ampak tudi tuje, se so prav zaprav te tiste, ki izražajo največje sovraštvo do Boga in do Matere bo je in s katerimi smo si Slovenci - poleg še nekaterih drugih vzrokov seveda - nakopali to veliko narodno nesrečo.

Rekolekcija bo v nedeljo 7. III. t. l. ob 2^h. Odstranite vsi ovire!